

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 7

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 775
Δεκεμ. 30 Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1929

Πρὸς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Δυνάμει τοῦ ἀπὸ 21 Σ)βρίου 1920 Διατάγματος καθωρίσθησαν τὰ Βιβλία, ἅτινα ἐκάστη τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων δεόν νὰ τηρῇ ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς, ἀπελύθη δὲ πρὸς τοῦτο καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2576 ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου 1920 Συνοδικὴ ἐγκύκλιος.

Ἐπεκταθέντος ἄρτι τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας Νόμου καὶ ἐν ταῖς Νέαις Χώρας, ἀπαραίτητος προέκυψεν ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς καὶ τῶν Ἱερῶν τούτων Μητροπόλεων πρὸς τὸ εἰρημένον Διάταγμα.

Ὅθεν ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀνανεοῦσα τὴν εἰρημένην ἐγκύκλιον πρὸς γενικὴν καὶ ὁμοιόμορφον αὐτῆς ἐφαρμογὴν, οὐ μόνον ἐν ταῖς τῆς Παλαιᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς τῆς Νέας Ἑλλάδος Μητροπόλεσι, παρακαλεῖ ὑμᾶς ἵνα καταρτίσητε καὶ τηρήτε ἐν τοῖς ὑμετέροις Γραφείοις τὰ ἑξῆς Βιβλία.

1) Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων. 2) Πρωτόκολλον ἐκδόσεως ἀδειῶν γάμων. 3) Πρωτόκολλον Διαζυγίων. 4) Μητρώον τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου. 5) Βιβλίον Πρακτικῶν Μητροπολιτικοῦ Δικαστηρίου. 6) Βιβλίον Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν ἐν αὐταῖς βιούστων Μοναχῶν. 7) Βιβλίον τῶν Ἱερῶν Ναῶν. 8) Βιβλίον εἰσφορῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Γραφείου (ἔπου κατὰ Νόμον ἐνεργοῦνται τοιαῦτα εἰσφοραί).

Ἐπιστῶσα δ' ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τῆς παρούσης ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, ἀπεκδέχεται τὴν ἀκριβῆ αὐτῆς τήρησιν.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος
- † Ὁ Δρυϊνουπόλεως καὶ Παγονιανῆς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
- † Ὁ Ἀδριανουπόλεως ΠΟΥΚΑΡΗΣ
- † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης ΙΩΑΚΕΙΜ
- † Ὁ Ἰκαρίας ΝΕΟΦΥΤΟΣ
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΣΥΝΕΣΙΟΣ
- † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α. Ρουμπάνης

ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, 10 μεσοῦντος μηνός, ἐν τῇ αἰθούσῃ Ρέτζια τοῦ ἐν Ρώμῃ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱταλικῆς Κυβερνήσεως κ. Μουσολίνη ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Ἱταλικοῦ Κράτους καὶ ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Γκάσπαρι ἐκ προσώπου τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας Πάπα Ρώμης συνθήκη λύουσα τὸ περιλάλητον «Ρωμαϊκὸν ζήτημα» καὶ κογκορδάτον ρυθμίζον τὰ ἀνεκὰθεν ἐπασχολοῦντα τὸ Ἱταλικὸν Κράτος καὶ τὸ Βατικανὸν θρησκευτικὰ ζητήματα, ὡς καὶ συμφωνία ἀφορῶσα εἰς τὸν διακανονισμόν τῶν συναφῶν πρὸς τὴν ἐπελθούσαν εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν μεταβολὴν οικονομικῶν ζητημάτων.

Ἔϊνε γνωστὸν βεβαίως ἐν τίνι ἔγκειται τὸ πολὺ κροτον «Ρωμαϊκὸν ζήτημα». Καθ' ὃν χρόνον συνεκροτεῖτο τῷ 1870 ἐν Βατικανῷ ἡ φερώνυμος σύνοδος, τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦτο ἡ ἀνακήρυξις τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα Ρώμης ὡς δόγματος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, τὰ Ἱταλικά στρατεύματα, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχοντα τὸν στρατηγὸν Γαριβάλδην, εἰσβαλόντα εἰς τὴν Ρώμην, τὸ μὲν κατέλυσαν τὸ Παπικὸν κράτος, τὸ δὲ ἀνεκήρυξαν τὴν ἐνότητά τοῦ πολιτικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους καὶ κατέστησαν τὴν Ρώμην πρωτεύουσαν τῆς ἠνωμένης Ἱταλικῆς Πολιτείας. Δημοψήφισμα ἀμέσως διοργανωθὲν ἐν Ἱταλίᾳ ἐκύρου καὶ διὰ τῆς λαϊκῆς ἐτυμηγορίας τὴν κατάλυσιν τοῦ Παπικοῦ Κράτους, ἀποφανθείσης ὑπὲρ τῆς προσαρτήσεως τοῦ Ἱταλικοῦ λαοῦ εἰς τὴν νέαν Ἱταλίαν καὶ κατὰ τῆς ὑποτελείας εἰς τὸν Πάπαν-Re. Οὕτω ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1870 ὁ Πάπας Ρώμης, ἐγκλεισθεὶς ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Βατικανοῦ, ἐκήρυξεν ἑαυτὸν «αἰχμάλωτον τοῦ Βατικανοῦ» διαμαρτυρούμενος μὲν ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἠναίχετο τὴν κατάλυσιν τοῦ Παπικοῦ κράτους, συντηρῶν δ' ὡς σύμβολα τῆς κοσμικῆς αὐτοῦ κυριαρχίας τὴν γνωστὴν φρουράν, τοὺς παρ' ἑαυτῷ πρέσβεις τῶν κρατῶν καὶ εἴ τι ὀλωσθή-

ποτε υπεμείνησε την παλαιάν αὐτοῦ πολιτικὴν δυναστείαν.

Ἄλλ' ἐνῶ ἀνεκαθεν ἡ ἀγία Ἔδρα παρουσιάζετο οὕτω ὡς κοσμοπολιτικὴ, ὃ δὲ Πάπας ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ὡς αἰχμαλώτου τῆς Ἰταλίας ἤρθετο μεγάλην δύναμιν ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ μεγάλην ἤσκει διὰ τοῦτο ροπὴν ἐπὶ τῶν λαῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸ δόγμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἐπεζήτησεν ἐπ' ἐσχάτων νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην διὰ συνεννοήσεως πρὸς τὸ Ἰταλικὸν κράτος Αἰσθητικαὶ διαπραγματεύσεις διεξήγοντο ἤδη ἀπὸ τριετίας, οὐχ ἅπαξ δὲ ὁ παγκόσμιος τύπος ἀνέγραψε προκυψάσας μεταξὺ τοῦ σημερινοῦ φασιστικοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους καὶ τοῦ Βατικανοῦ διαφωνίας, ὅτε μὲν ὑπονοούσας ναυάγιον τῶν διεξαγομένων διαπραγματεύσεων, ὅτε δὲ φερομένας ὡς μελλούσας ν' ἀπολήξωσιν ἐν τέλει εἰς συμβιβασμόν. Τοῦτον δ' ἀκριβῶς τὸν συμβιβασμόν καὶ ἀνήγγειλαν προχθὲς αἱ ἐκ Ρώμης εἰδήσεις.

Κατὰ παράδοξον λοιπὸν ἱστορικὴν ἀνακολουθίαν ὁ Πάπας Ρώμης ἐγκαταλείπει ἐφεξῆς εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας τὴν ἐπὶ τῆς Ρώμης μετὰ τοσαύτης πείσμονος ἐμμονῆς ἀξιουμένην μέχρι χθὲς ἐπὶ ἐξηκονταετιᾶν ὄλην Παπικὴν κυριαρχίαν. Κατ' ἐπισήμους ἀνκοινώσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπογραφείσης συνθήκης Ἰταλίας καὶ Βατικανοῦ ἰδρύεται ἀνεξάρτητον παπικὸν κράτος μὲ τὸ ὄνομα πόλις Βατικανοῦ καὶ εἰς τὸ ὅποιον δὲν θὰ ἔχη κανένα δικαίωμα ἐπεμβάσεως. Τὰ συνορά του καθορίζονται εἰς συνημιμένον τῇ συνθήκῃ χάρτην. Τὰ ἑδάφη τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ κηρῦσσονται ἀπαραβίαστα καὶ οὐδέτερα. Τὸ Βατικανὸν δὲν θὰ μετέχη εἰς διεθνή συνέδρια, ἐκτὸς ἐὰν προσκληθῇ ὡς ἐνδιαφερόμενον. Σχετικῶς δέον νὰ τονισθῇ ὅτι ἀφήνεται ἐλεύθερον ἐὰν θέλῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἑθνῶν. Εἰδικὰ ἄρθρα καθορίζουν τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας τοῦ νέου κράτους, εἰς τὸ ὅποιον ἡ Ἰταλία θὰ ἐξασφαλισῇ ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικὴν, τηλεγραφικὴν, ραδιογραφικὴν καὶ ραδιοφωνικὴν συγκοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων κρατῶν. Οἱ ὑπήκοοι τοῦ νέου κράτους, τὸ ὅποιον εἶνε τὸ μικρότερον τοῦ κόσμου, ἀναγνωρίζονται ὡς μονίμως ἐγκατεστημένοι ἐντὸς τῶν ὁρίων αὐτοῦ. Ὅμοίως καὶ οἱ αὐλικοὶ ὑπάλληλοι. Ἐκτὸς αὐτῶν κρίνονται ὡς ἀπολαμβάνουσαι τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος ἐντὸς τῶν ἑδαφῶν τοῦ παπικοῦ κράτους καὶ αἱ τέσσαρες πατριαρχικαὶ ἐκκλησίαι τῆς Ρώμης. Ἐκτὸς τοῦ παπικοῦ κράτους κτήματα ὑποδεικνυόμενα ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ θὰ καθορισθοῦν μεταγενεσιτέρως. Οἱ τρόποι τῆς κυκλιφορίας ἐντὸς τοῦ παπικοῦ κράτους

διὰ τῶν ἐπιγείων καὶ ἑναερίων μέσων συγκοινωνίας θὰ καθορισθοῦν βραδύτερον. Τὸ Βατικανόν, σημειωτέον, θ' ἀποκτήσῃ μετὰ τὴν κύρωσιν τῆς συνθήκης ἰδιαιτέρον σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ὅμοίως ὅταν θὰ κυρωθῇ ἡ συνθήκη ἡ Ἰταλία θὰ τοποθετήσῃ πρεσβευτὴν εἰς τὸ Βατικανόν καὶ τοῦτο «νούντιον» παρὰ τῇ ἰταλικῇ κυβερνήσει, ὅστις καὶ θὰ πρυτανεύῃ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Ἡ συνθήκη περιέχει δὴλωσιν τοῦ πάπα ἀναγνωρίζοντος τὸ ἰταλικὸν βασίλειον. Τὸ «κογκορδάτον» καθορίζει ἐπίσης τὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως. Τὸ ἰταλικὸν κράτος, δυνάμει τῆς συνθήκης, ἕξομοιοῖ τὸν θρησκευτικὸν πρὸς τὸν πολιτικὸν γάμον. Ἡ σύμβασις ὡσαύτως ὁρίζει ὅτι τὸ βατικανὸν θὰ λαμβάνῃ 750 ἑκατομμύρια λιρετῶν, πληρωτέων εἰς τίτλους παγίου δημοσίου χρέους.

Διὰ τὸν ὀρθόδοξον κόσμον τὸ γεγονός τοῦτο, ὅσηνδήποτε κἄν ἔχη σημασίαν διὰ τοὺς λαοὺς τοῦ δυτικοῦ δόγματος, εἶνε βεβαίως παντελῶς ἀδιάφορον. Ἡ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἡ ἀξίωσις τοῦ Πάπα νὰ θεωρῆται ἐν τῇ πραγματικότητι ἢ καὶ νὰ ὀνομάζεται ἀπλῶς ἢ ψιλῶς Re εἶτε ὡς διαμαρτυρόμενος ἐγκάθειρκτος τοῦ Βατικανοῦ, ὡς μέχρι προχθὲς, εἶτε ὡς παρητημένος τῶν «βασιλικῶν» του δικαιωμάτων, μόνον θλίψεως πρόξενον ἦτο εἰς πᾶσαν χριστιανικὴν καρδίαν, ἐφ' ὅσον ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, ὃν ἀξιοῖ ὅτι ἀντιπροσωπεύει ἐπὶ τῆς γῆς ὡς διάδοχος τάχα τοῦ ἀγίου Πέτρου, «οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». Πάντως ὁμως δὲν εἶνε ἀνάξιον προσοχῆς τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐπελθεῦσα μεταβολὴ δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ ἐκπλήξεις σοβαρὰς ἐν τῷ ρωμαιοκαθολικῷ κόσμῳ, ἐφ' ὅσον ἡ διὰ τοῦ πρὸς τὴν Ἰταλίαν συμβιβασμοῦ νέα τροπὴ τῶν πραγμάτων ἤδη ὀριστικῶς ἐξιταλίζει τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ὑπάγουσα αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἄμεσον μόνῃς τῆς Ἰταλίας ἐπιρροήν. Ὅσον δ' εὐμενῆ κἄν λέγονται τὰ μεταγενέστερα σχόλια τοῦ γαλλικοῦ τόπου, ἐκ τῶν πρώτων του ἅμα τῇ πρώτῃ ἀναγγελίᾳ τῆς ἰταλοβατικανῆς συμφωνίας σχολίων σαφῶς διαφαίνεται ἡ δυσαρέσκεια ἐπὶ τῇ ἰταλοποιήσει τοῦ Βατικανοῦ.

Ὅτι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐνδιαφέρει τὴν Ὀρθόδοξίαν εἶνε κυρίως ἡ φερομένη ὡς ἐπικειμένη ἀποδοχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὡς συμπαρέδρου ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἑθνῶν. Τοῦτο εἶνε ὅτι ὁ Ὀρθόδοξος κόσμος ὀφείλει μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς νὰ παρακολουθήσῃ διότι θὰ ἦναι ὄντως ἀκατανόητον νὰ ἀντιπροσωπεύηται μόνῃ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ διεθνείῳ σώματι, οὗ κύριος σκοπὸς εἶναι οὐχὶ ἡ πρόκλησις δυσαρεσκειῶν ὀλοκλήρων μάλιστα λαῶν,

ἀλλ' ἡ ἐναρμόνισις τῶν σχέσεων τῶν καθ' οἰονδήποτε ἢ δι' οἰουδήποτε λόγους τυχόν διαφορομένων πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἐν εἰρήνῃ διαβιώσεως τῶν ἔθνῶν.

ΑΙ ΔΙΑΨΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΚΑΣΣΑΝΔΡΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τοῦ υπερφυσικοῦ ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς ἱστορίας ἀσυγκρίτως ὑπεστέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ ἱστορία τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ εὐρισκόμεθα ἐπὶ ἐδάφους περισσότερον ἀκλογητοῦ καὶ ἀσφαλοῦς, διότι ἡ ὑπαρξίς, ἡ διάδοσις καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς Χριστιανικῆς πίστεως ἀνέκαθεν τε καὶ σήμερον εἶνε γεγονότα πασιφανῆ, ἀναντίρρητα καὶ ἀναμφισβήτητα. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐμφανίζονται ὡς τεραστία δύναμις ἐν τῇ σημερινῇ καταστάσει τῆς ἀνθρωπότητος, καθ' ὅσον δὲ δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ παρόντος, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θὰ εἶνε τοιαύτη.

Πόθεν προέκυψεν ὁ Χριστιανισμὸς;

Καὶ πῶς ἔγεινεν ὁποῖος τὸν βλέπομεν καὶ τὸν γνωρίζομεν σήμερον;

Ἀλλὰ πρὶν ἢ θίξωμεν αὐτὰ τὰ ζητήματα ἀνάγκη νὰ ὑπομνησθῇ ἔτι ἀπαξ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐμφανίζεται ὡς μοναδικὸν φαινόμενον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶνε μοναδικὸν φαινόμενον ἐν συγκρίσει καὶ πρὸς τὰς ἄλλας θρησκείας παρ' ὅλην τὴν γνωστὴν ἔκτασιν καὶ ἐπίδρασιν. Εἶνε θεδαίως υπερβολικὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πάσης ἀποχωρώσεως δουδδιστῶν ὑπερτερεῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν χριστιανῶν. Οὐδεὶς ὅμως νὰ ἀρνηθῇ δύναται ὅτι ὁ δουδδισμὸς, ὁ ἰουδουϊσμὸς καὶ ὁ μωαμεθανισμὸς ἑμοῦ ἀριθμοῦσιν ὁπαδοὺς πολλῶν ἑκατομμυρίων. Παρὰ τοῦτο, οὐδὲν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν συστημάτων δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν. Ἀνεξαρτήτως τῆς ὅλης διαφοράς τῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ προελεύσεως τῶν καὶ τῶν πασιγνώστων μεθόδων τῆς διαδόσεώς των, διὰ τὰς ὁποίας ἰδίως διεκρίθη ὁ μωαμεθανισμὸς, πᾶσαι αὐταὶ αἱ θρησκείαι καὶ σήμερον ἔτι εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμέναι πρὸς τοὺς ἀνατολικοὺς πολιτισμοὺς τοῦ γνωστοῦ τύπου, πολιτισμοὺς οἱ ὅποιοι οὐ μόνον δὲν συνετέλεσαν εἰς τὴν πρόοδον τῶν ὁπαδῶν των, ἀλλὰ καὶ κατ' ἀνάγκην βαθμηδὸν ἐξαφανίζονται.

Ἐν ἀντιβολῇ πρὸς αὐτὰς ὁ Χριστιανισμὸς ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου ἀποκτᾷ ὄλον ἐν περισσοτέρα καὶ ἰσχυροτέρα ἐπίδρασιν. Εἰς τὰς χώρας δ' ἐκείνας, ὅπου αὕτη εἶνε μεγαλειότερα, ἐκεῖ καὶ ἡ πρόοδος, ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὁ καθ' ὅλου ἀληθὴς πολιτισμὸς εἶνε ἀκμαιότερος καὶ ἐπικρατέστερος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι κατὰ καιροὺς ἀκούονται προρρήσεις τινὲς προφητεύουσαι τὴν ταχέαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξαφάνισιν, ἢ καὶ τολμηραὶ τινες δηλώσει ὅτι ἤδη δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «θνήσκουσα πίστις». Ἀλλ' εἶνε προφανὲς ὅτι πρόκειται περὶ καθαρῶς προσωπικῶν πόνων καὶ ὑποκειμενικῶν προσδοκιῶν, ἀναιρουμένων ὑπ' αὐ-

τῶν τῶν πραγμάτων. Εἶνε οἱ θρήνοι τῶν συγχρόνων Κασσανδρῶν, καταντήσαντες κοινοὶ τόποι μεταξὺ τῶν πολεμίων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Καὶ θὰ ἐνθυμοῦνται πάντως οἱ ἀναγνώσται τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Χριστιανισμοῦ προφητείας τῶν Ρουσσώ, Βολταίρου καὶ Παῖν, τὰς ὁποίας πρὸ ἑκατονταετίας ἐξήνεγκαν, γνωρίζομεν δὲ οἱ σήμερον ζῶντες ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ τύχη τῶν κακῶν ἐκείνων προρρήσεων· ὁ Χριστιανισμὸς οὐ μόνον δὲν ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ καὶ, ἀπ' ἐναντίας, δσημέραι ἰσχυρότερος ἀποβαίνει. Βαθμηδὸν εἰσδύει παντοῦ, πολλαχοῦ δὲ ἀναδεικνύεται ἡ κυριαρχοῦσα δύναμις. Ἡ ἐπιτυχία καὶ πρόοδος τῶν χριστιανικῶν ἱεραποστολῶν, τῶν δρωσῶν εἰς τὰς εἰδωλοατρικὰς χώρας κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, δύναται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς πολὺ ἀνώτεροι τῶν κατὰ τὴν ἀποστολικὴν ἐποχὴν, καὶ μετ' αὐτήν. Τὸ ὅτι ὑπάρχει πολυειδῆς καὶ πολύβαθμος Χριστιανισμὸς δὲν πρέπει νὰ σκανδαλίξῃ καὶ νὰ ἐμβάλλῃ εἰς σκέψεις τοῦς μελετητὰς τῆς ἱστορίας του· ἡ τοιαύτη τοῦ Χριστιανισμοῦ πολυμορφία ὄχι μόνον δὲν ἐκμηδενίζει καὶ δὲν μειοῖ τὴν σημεσίαν τῆς προόδου του ταύτης, ἀλλὰ καὶ μάλλον ἐπαυξάνει αὐτήν. Διότι μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν εὐπροσάρμοστος πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν θρησκεία· εἶνε ἱκανὴ νὰ προσαρμοζέται πρὸς τοὺς παντὸς εἶδους καὶ φύσεως καὶ ἰδιοσυγκρασίας καὶ φυλῆς ἀνθρώπους, πανταχοῦ δὲ ἐκδηλοῖ καταπληκτικὴν ζωτικότητα οὐ μόνον ἐν τῇ ἀντιδράσει κατὰ τῆς ἠθικῆς διαφθοράς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ κατὰ τῶν ἔξωθεν ἐμποδίων ἀγῶνι.

Ἀλλὰ διδακτικὸν εἶνε νὰ προσέξωμεν καὶ εἰς ἄλλα τινὰ πλάγια καὶ ἔμμεσα γεγονότα. Γνωρίζομεν, δηλαδὴ, πότε καὶ ποῦ καὶ πῶς ὁ Χριστιανισμὸς ἐνεφανίσθη. Ἐπὶ τούτου δὲν χωροῦσι διχογνωμίαι. Αἱ γνωσταὶ ἐκεῖναι ἀπόπειραι ἀρνήσεως τῆς ἱστορικῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἀποστόλων, αἱ ὁποῖαι μάλιστα περισσότερον ἐνετάθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας μας, καὶ καθ' ἑαυτὰς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴν των διάστανον ἀπεδείχθησαν τόσον τολμηραὶ καὶ παράδοξοι, ὥστε δὲν ἀξιοῦνται σοβαρᾶς προσοχῆς. Ἐπὶ τῇ δάσει δεδομένων ἱστορικῶν ἀναντιρρήτων δυνάμεθα θαρροῦντως νὰ δισχυρισθῶμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε ἱστορικὸν πρόσωπον· ὑπῆρξεν, ἐξῆσεν, ἐδίδαξε καὶ ἐσταυρώθη κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν χρονικὴν περίοδον, τῆς ὁποίας ποιοῦνται μνηεῖα τὰ Εὐαγγέλια. Ἐπ' ἴσης γνωρίζομεν ὅτι ἡ διδασκαλία του διεδόθη ἀνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐκδιασμοῦ, καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἱερουσαλήμ, ὡς ἀπὸ κέντρου, ταχέως ἐξηπλώθη ἀνὰ σύμπαντα τὸν τότε γνωστὸν κόσμον παρὰ τὴν σκληρὰν ἐκ μέρους τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθνικῶν καταδίωξιν. Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς δὲν εἶνε θεδαίως δυνατόν νὰ παρασχεθῇ ἡ ἀκριβὴς καὶ κατ' ἀξίαν ἐκτίμησις τῶν καταπληκτικῶν γεγονότων τῆς διαδόσεως τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐδοκίμασεν ἐκτάκτως κρίσιμους στιγμὰς ἐν

τῆ ἱστορίας του, παρὰ πάντα δὲ τὰ τεράστια κωλύματα καὶ τὰς ἰσχυροτάτας ἀντιδράσεις, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἀγῶνος θριαμβευτικός, καὶ ζῆ μέχρι σήμερον. Τοὺς μακροβίωτας τούτους ἀγῶνας καὶ τοὺς ἐκθαμβωτικούς του θριάμβους δὲν εἶνε δυνατόν συντόμως ἐνταῦθα νὰ ἐξιστορήσωμεν. Ἐν τούτοις, χάριν τῆς ἀληθείας, τὰ γεγονότα ταῦτα τῆς ἱστορίας ἀνάγκη νὰ ληφθῶσι σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν. Διὰ τοῦτο θὰ ἐνδιατρίψωμεν δι' ὀλίγων εἰς τὰ κυριώτατα ἐξ αὐτῶν.

ΤΟ ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ

[Γράμματα ἐξ Ἀμερικῆς]

Ἐκεῖνο ὄπερ ἀπησχόλησε κυρίως τὴν λήξασαν ἤδη 49ην Γενικὴν Σύνοδον τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε τὸ ἀναθεωρηθὲν Βιβλίον τῶν προσευχῶν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀναθεώρησις ἀπησχόλησε ἀπὸ τοῦ 1913 τὴν ἐπὶ τούτῳ μεγάλην Ἐπιτροπὴν καὶ πάντας τοὺς δυναμένους νὰ ἔχωσι βαρύνουσαν γνώμην θεολόγους. Καὶ εἶχε μὲν τοῦτο μελετηθῆ καὶ ἐγκριθῆ ὑπὸ τῆς προηγουμένης Συνόδου τοῦ 1925, ἀλλ' ἔδει, κατὰ τοὺς κανονισμούς, νὰ ἐγκριθῆ καὶ ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ 1928. (Νομίζω ἄξιον προσοχῆς τὸν ὅρον τοῦτον τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας: ὅπως μὴ σπεύσῃ ἀμέσως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐκάστοτε λαμβανόμενων σοβαρῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ ἀναμένη καὶ τὴν ὑπὸ δευτέρας Συνόδου ἐγκρισιν αὐτῶν, δίδουσα οὕτω ἱκανὸν χρόνον διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἀντιρρήσεων καὶ εἴ τινος ἄλλου, ὅπερ τυχὸν ἤθελε προκύψει). Τὸ διαληφθὲν βιβλίον ἀπαλλαγὴν πασῶν τῶν μὴ κοινῶν εἰς τὴν σημερινὴν κοινωνίαν λέξεων καὶ φράσεων, τὰς ὁποίας ἀντικατέστησαν ἐκ τῆς καθομιλουμένης ληφθεῖσαι λέξεις, ἐπλουτίσθη διὰ νέων εὐχῶν καταλλήλωνταῖς οἰκείαις περιστάσεσι καὶ «ἀπετέλεσε τὸ Βιβλίον τῆς παρουσίας γενεᾶς». Ἐκ τῶν ἐπενεχθεισῶν εἰς αὐτὸ μεταβολῶν ἢ μᾶλλον ἀξία μνείας εἶνε ὅτι ἐν τῇ θείᾳ Λειτουργίᾳ προσετέθησαν εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας προσευχὴν, ἔνθα καὶ εὐχαριστία τῷ Θεῷ ἀναπέμπεται ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ φόβῳ Θεοῦ κοιμηθέντων, αἱ λέξεις «...ἰκετεύοντές Σε ὅπως παράσχῃς αὐτοῖς συνεχῆ αὔξησιν ἐν τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ διακονίᾳ τῇ Σῆ».

Δὲν θεωρῶ περιττὸν νὰ σημειώσω ὅτι κατὰ τὴν συζήτησιν τῶν διαφόρων προσθαφαιρέσεων ἐν τῇ ἱερωσίᾳ τῆς «θείας Κοινωνίας» μετὰ πολλῆς συνεζητήθη ζωηρότητος καὶ ἡ πρότασις περὶ καθιερώσεως τοῦ ὑπὸ πολλῶν ἤδη κληρικῶν ἐφαρμοζομένου νέου τρόπου μεταδόσεως τῆς ἁγίας Κοινωνίας, τοῦ λεγομένου «intinction». Πολλοὶ δηλονότι κληρικοὶ λαμβάνοντες διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκ τοῦ δισκαρίου τεμάχιον

τοῦ διαμελισμένου ἄζύμου ἁγίου ἄρτου ἐμβάπτουσιν αὐτὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ καὶ εἶτα ἐναποθέτουσιν ἐν τῷ στόματι τοῦ κοινωνοῦντος. Οἱ ὑποστηρίζοντες τὸν νέον τοῦτον τρόπον μεταδόσεως ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ παλαιὸς τρόπος εἰς πολλὴν δυσκολίαν φέρει σήμερον τοὺς κληρικούς, καθόσον δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀφορμὴ μόλυνσεως μεταξὺ τῶν κοινωνοῦντων, ἐκ τῶν ὁποίων σήμερον πολλοὶ προσποιοῦνται ὅτι ἐγγίζουσι τὸ ἅγιον ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη των καὶ ὅτι πίνουσιν ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ περιεχομένου, χωρὶς νὰ πράττωσιν ὄντως τοῦτο. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν προσέρχονται εἰς τὸ Μυστήριον καὶ οἱ ἐκ μεταδοτικῶν νοσημάτων πάσχοντες, τοὺς ὁποίους δὲν πρέπει νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ πρότασις δὲν ἐπεδοκιμάσθη, καθ' ὅσον ὑπὸ πολλῶν ἐξεφράσθη ὁ φόβος μὴ τυχὸν τὸ τοιοῦτον ἤθελε τραπῆ σὺν τῷ χρόνῳ πρὸς τὸ ἐν τῇ Δυτικῇ Ἐκκλησίᾳ κρατοῦν σύστημα τῆς μεταδόσεως μόνου τοῦ Σώματος. Ὑπῆρξαν καὶ ἱκανοὶ οἱ ἀπὸ ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἀπόψεως ὑποστηρίζαντες τὸ παλαιὸν σύστημα, οἵτινες ἐτόνισαν ὅτι ἡ στέρησις τοῦ ποτηρίου συνεπάγεται οὐσιώδη κατάργησιν Κυριακῆς ἐντολῆς καὶ ἐξέφρασαν τὴν πίστιν, ὅτι εἰς τοὺς συμμορφουμένους τῇ ἐντολῇ καὶ μετὰ πίστεως κοινωνοῦντας δὲν χωρεῖ μόλυνσις, καθ' ὅσον δυνατὸς ὁ τὸ Μυστήριον συστήσας Κύριος νὰ προφυλάξῃ αὐτούς. Παρελείφθη ὅμως νὰ τονισθῆ τὸ σπουδαιότερον κατ' ἐμέ, ἐπιχείρημα ὅτι, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀληθοῦς σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου οὐδαμῶς χωρεῖ φόβος μόλυνσεως.

Ἐν τῇ ἱεροτελεσίᾳ τοῦ γάμου αἱ εὐχαὶ ἐτροποποιήθησαν «συμφώνως πρὸς τὰς ἐπικριτούσας κοινωνιστικὰς ἀντιλήψεις - καθ' ἃς ἡ γυνὴ θεωρεῖται ἴση ἐν πᾶσι τῷ ἀνδρὶ» εἷς τε τὰ προνόμια καὶ τὰς εὐθύνας ἢ δὲ κατὰ τὴν ἐν λόγῳ τελετῇ ὑπόσχεσις τῆς γυναικὸς θὰ εἶναι ὁμοίᾳ τῇ τοῦ ἀνδρός, παραλειφθείσης τῆς λέξεως «ὑπακοή». Ὡσαύτως ἐν τῇ ἱεροτελεσίᾳ τῆς «ἐπισκέψεως τῶν ἀσθενῶν» προσετέθη ἡ δι' ἐλαίου χρίσις τοῦ ἀσθενοῦς ἢ ἡ ἐπίθεσις ἐπ' αὐτοῦ τῶν χειρῶν τοῦ κληρικοῦ μετὰ τῆς ἀκολουθίου σημειώσεως: «Ὅταν ἀσθενῆς τις ἐν ταπεινῇ πίστει ἐπιθυμήσῃ τὴν ὑπουργίαν τῆς θεραπείας διὰ χρίσεως ἢ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ὁ κληρικὸς θέλει πράξει τοῦτο λέγων: Χρίω σε (ἢ τίθημι τὰς χεῖράς μου ἐπὶ σέ) εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἰκετεύων τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα πᾶς πόνος καὶ ἀσθένεια σωματικὴ ἀπέλθωσιν ἀπὸ σοῦ καὶ ἡ εὐλογία τῆς υἱείας ἐπανακάμψῃ ἐπὶ σέ. Ἀμήν». Τὴν ἐν

λόγῳ προσθήκην σχολιάζων ἀρθρογράφος τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας ἐν εἰδικῷ περὶ τοῦ ὄλου ἔργου τῆς Συνόδου ἀρθρῶ αὐτοῦ λέγει, «Καθ' ὃν χρόνον τὸ Κατολικὸν Μυστήριον ἀποβλέπει εἰς τὸ ἅπ' εὐθείας πνευματικὸν ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀποδεχόμενον καὶ τὸ συνεπὲς θεραπευτικὸν τοιοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματος, ἢ Ἐπισκοπιανὴ ἰεροτελεστία φαίνεται λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν μόνον τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος θεραπευτικὸν ἀποτέλεσμα».

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐπλουτίσθη διὰ νέων ἐκλογῶν ἐκ τῶν Γραφῶν καὶ νέων προσευχῶν, αἵτινες δίδουσι μίαν βαθυτέραν ἐντύπωσιν καὶ μίαν ἐκ τῆς Κ. Διαθήκης πεποίθησιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐκ τῆς Π. Δ. φόβου πρὸ τοῦ μεγάλου μυστηρίου τοῦ θαύτου.

Καθιερώθησαν, πρὸς τούτους, καὶ νέαι εὐχαὶ διὰ τοὺς ἐν θαλάσσαις καὶ φυλακαῖς, καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρκούντως, τέλος, συνεζητήθη καὶ ἡ περὶ τῆς ἀποβολῆς τῶν 39 ἀρθρῶν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν προσευχῶν πρότασις. Τὰ 39 ἀρθρα εὗρον πολλοὺς τοὺς ὑποστηρικτὰς καὶ οὕτω παραμένουσι καὶ πάλιν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. Ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν μετὰ πολλῆς ἐπιτόνησθαι ἐντάσεως ἢ σημασίας τῆς παραδόσεως καὶ πολὺς ἐξεφράσθη φόβος διὰ τὰς συνεπειάς, τὰς ὁποίας ἤθελεν ἔχει ἢ προταθεῖσα ἀπομάκρυνσις, καθ' ὅσον τυγχάνουσι τόσον συνιφασμένα μετὰ τῆς ζωῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ θεωρῶνται πλέον ἀναπόσπαστοι. Βεβαίως οὐδεὶς ἀποδίδει εἰς αὐτὰ ἰσχὺν νόμου (τοῦτο συνεπὲς πρὸς τὸν Προτεσταντισμόν), ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἀρνεῖται ὅτι ἐνυπάρχει ἐν αὐτοῖς μέρος τοῦ Ἀγγλικανικοῦ δόγματος.

Κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ προέδρου τῆς ἐκ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ βιβλίου Ἐπιτροπῆς Ἐπισκόπου Μασαχουσέτης Σεβ. Charles Slattery ἡ κυρία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀναθεωρηθέντος βιβλίου τῶν προσευχῶν καὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἐν τῷ πρώτῳ λαμβάνεται πρόνοια περὶ διατηρήσεως τοῦ ἡγιασμένου ἄρτου καὶ οἴνου τῆς ἁγίας Κοινωνίας, ἐν ᾧ ἐν τῷ δευτέρῳ οὐδεὶς περὶ τούτου γίνεται λόγος, ὡς ἐκ τῆς καταψηφίσεως αὐτοῦ ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ 1925 ὑπὸ τοῦ σώματος τῶν κατωτέρων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Καὶ ἤδη ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανὴ Ἐκκλησία διευθετήσασα τελειωτικῶς τὰ περὶ τοῦ βιβλίου τῶν προσευχῶν «θὰ εἶναι ἐλευθέρᾳ ἵνα ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ 1931 ἀπερισπάστως σκεφθῇ περὶ ζητήματος ἐξ ἴσου σοβαροῦ καὶ σπουδαίου, μᾶλλον, δὴλον, ὅτι εὐρείας καὶ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐβραγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἡμέρ.
3 Κυρ. ΙΖ' Λουκᾶ (Ἀσώτου)	Κυρ ΛΔ' (Ἀσώτου)	Γ'	πλ.β'
10 > Ἀπόκρῳ	> Ἀπόκρῳ	Ζ'	βαρὸν
17 > Τυροφάγου	> Τυροφάγου	Η'	πλ.δ'
24 > Α' Νηστειῶν	> Α' Νηστειῶν	Θ'	α'
31 > Β' Νηστειῶν	> Β' Νηστειῶν	Ι'	β'

κατὰ τὸ δυνατόν καρποφόρου ξημερικῆς Ἱερατοστολῆς».

† Ἀρχιμ. ΠΑΝΤΕΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

(Αἱ κυριώτεραι εορταὶ τῆς εβδομάδος)

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

10. Ὁ ἅγιος Χαράλαμπος ὑπὸ τῶν μὲν φέρεται ὡς πρεσβύτερος, ὑπὸ ἄλλων δὲ ὡς ἐπίσκοπος Μαγνησίας. Διὰ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ ζῆλον, ὑπερεκατοντούτης ἤδη γέρον, ἐν ἡλικίᾳ 113 ἐτῶν ὑποβλήθει εἰς βασάνους κατὰ τὸν ἐπὶ Σελήρου διαγωγὴν ἐμαρτύρησε κατὰ τὸ 202, μετ' αὐτοῦ δ' ὑπέστησαν τὸν μαρτυρικὸν θάνατον καὶ οἱ ὡς δῆμοι αὐτοῦ καὶ εἰς Χριστὸν πιστεύσαντες Πορφύριος καὶ Βλάστος, ὡς καὶ τρεῖς γυναῖκες.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ ἐν Ἀλβανίᾳ πραξικόπημα.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὁ ἐν Σερβίᾳ χειροτονηθεὶς καὶ ἐν Ἀλβανίᾳ παρεπιδημῶν Ἐπίσκοπος Βιζῆρ Βησσαρίων Τζιοβάννη καὶ ὁ Σέρβος Ἐπίσκοπος Βίκτωρ Σιμίς προέβησαν πραξικόπηματικῶς ἐντῶ ἐν Τιράννοις ὀρθοδόξῳ ναῶ εἰς χειροτονίαν δύο Ἐπισκόπων, τοῦ Ἀγαθαγγέλου καὶ τοῦ Εὐθυμίου. Τὸ πραξικόπημα τοῦτο, δι' οὐ σκοπεῖται νὰ ἰδρυθῇ Ἀυτοκέφαλος Ἀλβανικὴ Ἐκκλησία, ἀνατρέπει τὴν μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διὰ τοῦ ἀποσταλέντος Ἐξάρχου Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος, καὶ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀλβανίας, Ζώγου ἐπελθούσαν συμφωνίαν δημιουργεῖ δὲ ἀντικανονικὸν καθεστῶς, ὅπερ δὲν δύναται ν' ἀναγνωρισθῇ. Μόνον τὸ Πατριαρχεῖον, εἰς ὃ ὑπόκειται ἡ ἐν Ἀλβανίᾳ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δικαιούται νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς ἀνακλήσεως αὐτῆς ὡς Ἀυτοκεφάλου καὶ νὰ προβῇ εἰς χειροτονίαν κανονικῶν Ἱεραρχῶν. Τὸ πραξικόπημα εἶναι ἐτι μᾶλλον ἀξιοκατάκριτον, διότι τὸ Πατριαρχεῖον δὲν ἠρνήθη νὰ προβῇ εἰς τὴν ἴδρυσιν καὶ διοργάνωσιν τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ Ἀυτοκεφάλου Ἐκκλησίας, ἐβράδυνε δὲ νὰ πράξῃ τοῦτο μόνον καὶ μόνον ὅπως ἐξασφαλίσῃ καὶ κατοχυρώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην κατὰ πάσης ἀθαιρέτου ἐπεμβάσεως.

Ἀπορίες.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης Τετάρτης τοῦ ἐπισημοῦ ὄργανου τοῦ Βατικανοῦ «Ρωμαῖος Παρατηρητής», ἐδημοσιεύθη ὁ λόγος τοῦ Πάπα Ρώμης, ὁ ἐκφωνηθεὶς τὴν Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ λύσει τοῦ Ρωμαϊκοῦ ζητήματος. Ἐν αὐτῷ, πρὸς τοὺς ἄλλους,

φέρεται εἰπὼν ὁ Πάπας, «*ἡ ἑδαφικὴ κυριαρχία ἦτο ἀναγκαῖα διότι ἐπὶ γῆς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ὑπήκοος κηράτους ἐπιγείου*». Ἄλλὰ πρῶτον μὲν καὶ τὸ νέον Παπικὸν κράτος εἶναι ἐπίγειον, δεύτερον δὲ οἱ Πάπαι Ρώμης μέχρι τῆς ἰδρύσεως τοῦ παλαιοῦ Παπικοῦ Κράτους ἦσαν ὑπήκοοι τῶν Ἑλλήνων Ἀυτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου, παρ' ὧν καὶ ἐνεκρίνετο ἡ ἐκλογή των, ἡρίθμουν δὲ τὰ ἔτη τῆς ἀρχιερατείας των κατὰ τὰ ἔτη τῆς βασιλείας αὐτῶν, ὕστερον ὑπήκουον εἰς Βασιλεῖς τῆς Δύσεως, παρ' ὧν πολλάκις καὶ τὰ πάνδεινα ὑφίσταντο καὶ εἰς αἰχμαλωσίαν ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἤγοντο. Δὲν ἔχομεν ἀκόμη ὀλόκληρον τὸ κείμενον τοῦ παπικοῦ λόγου, ἀλλ' εἶναι προφάνες ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὅτι ὁ Πάπας Ρώμης προκαλεῖ πολλὰς καὶ λίαν εὐλόγους ἀπορίας καὶ προδίδεται λησμονῶν τὰ τοῦ Ἀπ. Παύλου παραγγέλματα «*Ἐπομνήσκου αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίας ὑποτάσσεσθαι, πειθαρχεῖν*» (Τίτ. 3, 1). «*Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίας ὑπερεχούσας ὑποτασσέσθω· οὐ γὰρ ἔστιν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ, αἱ δὲ οὐσαι ὑπὸ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν.*» Ὡστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν, οἱ δὲ ἀνθεστηκότες ἑαυτοῖς κρίμα λήφονται» (Ρωμ. 14, 1 ἐξ.). Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀπ. Πέτρος παραγγέλλει «*Ἐποτάγητε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον· εἴτε βασιλεῖ ὡς ὑπερέχοντι, εἴτε ἡγεμόσιν ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν κακοποιῶν*» (Α'. Πέτρ. 2, 13). Ἀφοῦ λοιπὸν πᾶσα ἐξουσία ἐκ Θεοῦ τεταγμένη ἐστίν καὶ πάντες παραγγέλλονται νὰ ὑποτάσσωνται, διατὶ μόνος ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης δὲν πρέπει νὰ ὑποτάσσεται τῇ κοσμικῇ ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ νὰ παρίσταται αὐτὸς ὡς κοσμικὸς ἀρχων; Διότι ὁ Πάπας εἶναι ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ!!! Ἄλλὰ τίνος λοιπὸν ἀντιπρόσωποι εἶναι οἱ λοιποὶ Ἱεράρχαι;

Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων καὶ τὸ Ἡμερολόγιον.

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς «*Νέας Σιών*» Ἱεροσολύμων ἀναγινώσκωμεν περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Μιᾷ Ἀγίᾳ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ: «*Ἡ ἐκκλησία τῆς Ρωσσίας διηρημένη εἰς ἄλλα ζητήματα, εἶνε διηρημένη καὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιον. Οὕτως ἡ μὲν «*Συνοδικὴ ἐκκλησία*» ἀκολουθεῖ τὸ νέον, ἡ δὲ «*Τυχωνική*», τὸ παλαιόν.* Ἐκ τῶν λοιπῶν 10 αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν 8, ἦτοι τὰ 4 Πατριαρχεῖα Κων/πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ρουμανίας καὶ 4 αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησιαὶ Κύπρου, Ἑλλάδος, Πολωνίας καὶ Ἰβηρίας ἔχουν κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ νέου, ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῶν Συνόδων αὐτῶν, 2 δὲ μόνον, ἦτοι τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων καὶ Σερβίας μένουσιν ἀκόμη ὑπὲρ τοῦ παλαιοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως τῆς Σερβίας ἔχει ὑπογράψει τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου καὶ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐξηγήσεν εἰς τὰς ἀδελφὰς αὐτῆς Ἐκκλησίας, ὅτι λόγῳ τῶν προσκνηματικῶν μας δικαιωμάτων ἐν τῇ Βηθλεὲμ εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ ἐμμένῃ εἰς τὸ παλαιόν ἕως εὐρεθῆ τρόπος ρυθμίσεως αὐτῶν.»

Ἡ ὁρθὴ ἔποψις.

Προκειμένου προχθές ἡ Βουλὴ νὰ ψηφίσῃ τὸ νομο-

σχέδιον περὶ τοῦ Συμφώνου Κέλλογκ, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐξάιρων τὸ γεγονός ἐδῶκε τὴν προσήκουσαν εἰς τὸ Σύμφωνον τοῦτο ἐκτίμησιν συμπάσης τῆς Βουλῆς ἐπινευούσης. «*Ὅσον καὶ ἂν θεωροῦν ἀνεπαρκῆς τὸ Σύμφωνον τοῦτο οἱ ὑπερκριτικοί—εἶπε μεταξὺ ἄλλων—, ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα βήματα πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς εἰρήνης. Οἱ ἔχοντες ὑπερκριτικὸν πνεῦμα ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ σύμφωνον τοῦτο δὲν ἐξασφαλίζει τὴν Εὐρώπην κατ' ἐκείων οἵτινες θὰ διετάραττον τὴν εἰρηνὴν αὐτῆς. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ τοιαύτη ὀργάνωσις. Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη λείπῃ ἡ ὀργάνωσις αὐτῆ τὸ γεγονός ὅτι σήμερον διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς ὅλα σχεδὸν τὰ κράτη τοῦ κόσμου ἔθεσαν τὸν πόλεμον ἐκτός νόμου καὶ εἶπον ὅτι ὁ πόλεμος δὲν εἶναι μέσον ἐξασφαλίσεως τῶν δικαίων, ἀλλὰ εἶνε ἐγκλημα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος, αὐτὸ τὸ γεγονός, λέγω, εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα βήματα τῆς ἀνθρωπότητος διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ποθητὴν εἰρήνην. Ἡ Ἑλλάς μετὰ τῆς μεγαλειέρας προθυμίας προσεχώρησεν εἰς τὸ σύμφωνον τοῦτο...». Αὐτῆ εἶνε ἀκριβῶς ἡ ὁρθὴ τοῦ γεγονότος ἐκτίμησις, καὶ οὕτω δέον νὰ κρίνεται πᾶσα παρεμφερὴς ἀπόπειρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν, ὡς καὶ ἄλλοτε ἀπὸ ταύτης τῆς στήλης ἔχει τονισθῆ.*»

Ἡ φωνὴ τῆς Κύπρου.

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὡς Ἐθνάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ ὑπέβαλε πρὸς τὰς Ἀγγλικὰς Βουλὰς ὑπόμνημα ἐν ᾧ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, λέγει: «*Ἐν ᾧ χρόνῳ ἀναγνωρίζονται τὰ ἀνθρώπινα δίκαια εἰς βαρβάρους καὶ ἀπολιτίστους φυλάς καὶ λαοὺς θὰ ἦτο φρικωδῶς ἀποτρόπαιον νὰ ἀμφισβητῶνται τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα δίκαια καὶ δὴ ὑπὸ τὰς ἄνω συνθήκας εἰς τὸν πεπολιτισμένον Ἑλληνικὸν λαὸν Κύπρου καὶ μάλιστα ὑπὸ Κυβερνήσεως πεπολιτισμένου ἔθνους, οἷον τὸ Ἀγγλικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἱστορία καὶ αἱ φιλελεύθεροι παραδόσεις πᾶν τοῦναντίον μαρτυροῦσι καὶ ὑπαγορεύουσι.*»

Ξενισμοί.

Ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ θεάτρου τιμὸς τῆς πρωτευούσης ἐν κομμουνιστικῇ συνελύσει αἰματηρὰ σύγκρουσις τῶν μελῶν τῆς πρὸς ἄλληλα κατὰ γελοῖον μὲν, ἀλλ' ἐπικίνδυνον μίμησιν τῶν ἀλλαχῶ ὑπὸ ὅλως διαφόρους κοινωνικὰς συνθήκας ἀνθούτων «*κομμουνισμῶν*» ἀσφαλῶς θὰ ἀναγκάσῃ τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν νὰ ἐπισπεύσωσιν εἰς τὴν ψήφισιν τοῦ πρὸ πολλοῦ χρόνου ἀνακοινωθέντος νομοσχεδίου περὶ «*ἰδιωνύμου ἀδικήματος*». Ὁ φιλήσυχος κόσμος δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ πῶς δέκα ἢ πεντακόσιοι ἄνθρωποι δύνανται ἀδεῶς νὰ παρενοχλῶσι τὴν κοινωνίαν, ἂν δὲ ἐπιβάλλεται ἡ πρόνοια αὐτῆ δια τὸ σύνολον, ἐξ ἴσου ἀναγκαῖα τυγχάνει καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἐξαπομμένους ὑπὸ τῶν ὑπερθέρων «*ἰδεολογιῶν*», τῶν μεταφτυτευμένων ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν διαφόρων πρακτόρων τῆς Γ' Διεθνούς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνήλθεν εἰς τέσσαρας συνεδρίας ἀπὸ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐξετάσασα διοικητικὰς καὶ δικαστικὰς ὑποθέσεις.

— Διωρίσθη Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Κρεμαστῆς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας ὁ Πολύκαρπος Κωνσταντόπουλος, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου, σύμβουλος δὲ ὁ Διάκονος Φιλάρτος Κοτσιρᾶς.

— Διωρίσθη Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Δαδίου» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος, ὁ Ἱερομόναχος Εὐλόγιος Μόρφης, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος τοιοῦτου Ἱερομ. Νεοφύτου Κρούνη.

— Διωρίσθη Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καβάλλας ὁ Ἀρχιμ. Κύριλλος Ζαχόπουλος.

— Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μηθύμνης ὁ Θεμιστοκλῆς Καραμᾶνος.

— Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελλᾶς ὁ Σπυρίδων Δόβος, κλητῆρ δ' αὐτῆς ὁ Ἀγγελος Ἀλιμπράντης.

— Διωρίσθη προσωρινὸς ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γεωργίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος ὁ μοναχὸς Εὐσέβιος Ἀντωνάκης, σύμβουλος δὲ κατὰ μετὰπειμιν ὁ μοναχὸς Λεόντιος Σακελλάρης.

— Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Πύρρας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ὁ Ἱερομ. Δωρόθεος Παπαεὐθυμίου, ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος τοιοῦτου μοναχοῦ Γαβριὴλ Σακκά.

— Διωρίσθη προσωρινὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ὁ Ἱερομ. Βενιαμὴν Βασιλείου ἀντὶ τοῦ ἀποθανόντος τοιοῦτου Ἀἰξενίου Μητρομπέτη.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Δημητριάδος εἰκοσαήμερος ἀπουσίας ἄδεια πρὸς μετὰβασιν εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰς προσκύνησιν τῶν ἁγίων τόπων κατὰ τὸν προσεχῆ Μάρτιον.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Κορινθίας ἄδεια ἀπουσίας ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως αὐτοῦ ὡσάκις παρίσταται ἀνάγκη ἵνα προσεδρεύῃ τοῦ ἐνταῦθα ἐδρεύοντος «Ἀυτονόμου Ὁργανισμοῦ τῶν σεισμοπαθῶν Κορίνθου».

— Ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Κωνσταντίνου Ἡλ. Οἰκονόμου διὰ τὸ χωρίον Λήμαινα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος. Ὡσαύτως τοῦ Βησσαρίωνος Θ. Παπανικολάου διὰ τὸ χωρίον Τσίαση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν. Τοῦ Διονυσίου Παπαδοπούλου διὰ τὸ χωρίον Περιστέρη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν.

— Διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Ὁρθοκωστᾶς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ὁ μοναχὸς Γεράσιμος Σοῦρρος.

— Τοῖς Σεβ. Μητροπολίταις Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἀγαθαγγέλω καὶ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Ἀνδρέα ἐχορηγήθη τρίμηνος ἀναρρωτικὴ ἄδεια.

— Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκέφη τὸν κ. Πρωθυπουργὸν μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀνέγερσιν ἀναθηματικοῦ μνημείου εἰς τὸν Σμύρνης Χρυσόστομον, μόνος δὲ τὸν κ. Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν δι' ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν.

— Εἰς τὸν ἀνακριτὴν τοῦ 10ου τμήματος κ. Δημάκην ὑπεβλήθη ἀναφορὰ τοῦ εἰδικοῦ ἀποσπάσματος Ἀσφαλείας, διὰ τῆς ὁποίας περιγράφεται ἡ δρᾶσις τῆς ἐν Ἀθήναις Οὐνιτικῆς προπαγάνδας. Ταῦτοχρόνως τὸν κ. Ἀνακριτὴν παρουσιάσθη ἡ ἐκ Κ)πόλεως πρόσφυξ Μαρία Ἰσαακίδου, ἡ ὁποία κατήγγειλεν, ὅτι οἱ Οὐνῖται ἀπήγαγον τρία τέκνα τῆς, τὰ ὁποία ἔκλεισαν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ὁρφανοτροφεῖον. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καταγγελίας αὐτῆς ὁ ἀστυνόμος κ. Πετούνης ἐνεργεῖ ἐρεῦνας πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν τέκνων τῆς προαναφερομένης πρόσφυγος. Ἐξ ἄλλου πέντε προσηλυτισθεῖσαι ὀρθόδοξοι οἰκογένειαι τῆς Οὐνιτικῆς πολυκατοικίας Δελένδα ὑπέβαλον ἀναφορὰν εἰς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, διὰ τῆς ὁποίας δηλοῦν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεσπᾶσθησαν διὰ δελεαστικῶν μέσων ὑπὸ τῶν πρακτόρων τῆς Οὐνιτικῆς προπαγάνδας.

— Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιάλειας κ. Τιμόθεος φιλοπονήσας φιλοτίμως ἐξέδοτο πρὸ μικροῦ τύποις βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Κυριακόν», περιέχον ἐρμηνευτικὸς λόγους ἐπὶ τῶν κατὰ Κυριακὴν ἀναγινωσκομένων ἐπ' Ἐκκλησίας Εὐαγγελικῶν περικοπῶν. Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος ἐπιθυμοῦσα ἵνα τὸ ἐκ τοῦ βιβλίου τούτου ψυχικὸν ὄφελος ἐπεκταθῇ πᾶσι τοῖς Κληρικοῖς καὶ τοῖς εὐσεβέσι χριστιανοῖς, παρεκάλεσε δι' Ἐγκυκλίου τοὺς σεβ. Ἱεράρχας, ἵνα ἀφ' ἐνὸς συστήσωσι πᾶσι τοῖς ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Καταλόγου, ὅπως προμηθευθῶσι τὸ βιβλίον τοῦτο, ἀφ' ἑτέρου δὲ διατάξωσι τὴν ἀνά πᾶσαν Κυριακὴν καὶ μεγάλην ἑορτὴν ἐπ' Ἐκκλησίας ἀνάγνωσιν ὑπὸ καταλλήλου καὶ πεπειραμένου περὶ τὴν ἀνάγνωσιν προσώπου, καὶ εἰ δυνατόν Κληρικοῦ, τῆς ἀρμοζούσης καὶ ἐπικαίρου περικοπῆς ἐκ τοῦ Κυριακοῦ ἐν τέλει τῆς Θείας Λειτουργίας ἀντὶ Κοινωνικοῦ.

— Ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως κατηργήσθη νομίμως Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Δημητριάδος πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἀνέγερσιν Μνημείου τῶν ἀοιδίμων Διδασκάλων τοῦ Γένους Ἀνθίμου Γαζῆ, Γρηγορίου Κωνσταντᾶ καὶ Δανιὴλ Φιλιππίδου, ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ αὐτῶν πατρίδι «Μηλείας». Προκειμένου τὸ μὲν νὰ ἐνισχυθῇ τὸ εὐγενὲς τοῦτο καὶ ἀξίπαινον ἔργον, τὸ δὲ νὰ δοθῇ εὐκαιρία ἐκδηλώσεως τῆς γενικῆς καὶ πανελληνίου εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς Διδασκάλους τούτους τοῦ Γένους, παρεκάλεσεν ἡ Ἱ. Σύνοδος τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας δι' Ἐγκυκλίου, ἵνα διατάξωσι τὴν περιφορὰν δίσκου ἐν τοῖς Ἱερείς Ναοῖς, ἐν τινι καταλλήλῳ, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῶν, ἑορτῇ ἐντὸς δύο μηνῶν. Τὸ συλλεγησόμενον δὲ ποσὸν θ' ἀποστείλωσι διὰ τῆς Ἐθν. Τραπέζης τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Δημητριάδος εἰς Βόλον ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ περὶ οὗ πρόκειται Μνημείου.

—Παρατηρήθη ὅτι μοναχοὶ τινες καὶ ἱερομόναχοι τιμωρούμενοι δι' ἀποφάσεων ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων εἰς σωματικὸν περιορισμὸν ἐν τινι Μονῇ, οὐ μόνον δὲν μεταβαίνουν εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ διεκδικοῦσι τὴν μισθοδοσίαν καὶ τὴν διατροφήν ἐκ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Μετανοίας αὐτῶν. Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐπιθυμοῦσα νὰ ρυθμίση τὸ ζήτημα τοῦτο παρεκάλεσε τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας δι' Ἐγκυκλίου, ἵνα ἀποστέλλωσι μὲν τακτικῶς τὴν τε μισθοδοσίαν καὶ διατροφήν εἰς τὴν Μονὴν ἐν ἣ ἐπίουσι κανονικῶς τὴν ποινὴν αὐτῶν Μοναχοὶ τῶν παροικῶν αὐτῶν, μὴ καταβάλλωσι δὲ ταύτας ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν οὗτοι δὲν μεταβαίνουν εἰς τὸν τόπον τοῦ σωματικοῦ αὐτῶν περιορισμοῦ ἢ ἐπανερχόμενοι διαμένουσιν εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας αὐτῶν.

—Αἱ ἀπὸ τῆς ψευδοῦς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης τοῦ αἰῶνος τούτου κατὰ τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν Πίστεως προσβολαί, ἐνταθεῖσαι ἐσχάτως, πλήττουσι τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν διὰ τε τοῦ προφορικοῦ καὶ γραπτοῦ λόγου. Χάριτι ὁμως Θεοῦ δὲν λείπουσι πάντοτε οἱ καλοὶ τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται καὶ τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν Πίστεως πρόμαχοι, οἵτινες πειθόμενοι τῷ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου παραγγέλματι εἰσιν «ἐτοιμοὶ αἰεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» (πρὸβλ. Πέτρου Α'. γ'. 5). Εὐκαίρως δὲ νῦν ὁ ἐκ πολλῶν δοκιμωτάτων συγγραμμάτων γνωστότατος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γρηγόριος Παπαμιχαήλ τύποις ἐξέδωτο περισπούδαστον καὶ πολύτιμον «Ἀπολογητικὴν», ἣς ὡς πρώτη παρ' ἡμῖν τοιαύτη ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις, προώρισται νὰ ἀποτελέσῃ τὴν πνευματικὴν ἀσπίδα ἅμα καὶ φαρέτραν, ἐξ ἧς θὰ ἀρῶνται τὰ πνευματικὰ ὄπλα πρὸς ἄμυναν καὶ ἀποκρουσιν ἐν ταῦτῳ τῶν κατὰ τῆς Πίστεως ἡμῶν προσβολῶν τῶν ποικίλων καὶ πολυωνύμων νεωτέρων αὐτῆς ἐχθρῶν. Διὸ δὴ καθηκόντως ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συστήσασα δι' Ἐγκυκλίου τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις τὸ πολύτιμον τοῦτο σύγγραμμα, παρεκάλεσεν, ἵνα μετ' ἰδιαίχοντος καὶ τῆ περιστασίας προσήκοντος ἐνδιαφέροντος μερμηνήσωσι περὶ τῆς ὡς οἷον τε εὐρυτέρας αὐτοῦ διαδόσεως οὐ μόνον παρὰ τοῖς Κληρικοῖς, καὶ ἰδίως τοῖς Κήρυξι τοῦ Θείου Λόγου, ἀλλὰ καὶ τοῖς λαϊκοῖς Καθηγηταῖς καὶ λόγοις ἐν γένει, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὕτω προσφέρεται ἰσχυρὸν ὄπλον εἰς χεῖρας τῶν πάντοθεν ὑπὸ τῆς ἀσεβείας βαλλομένων πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ὁποίων ἡμεῖς ἀγρυπνεῖν ὀφείλομεν «ὡς λόγον ἀποδώσοντες» κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν λόγιον (παραβλ. Ἐβρ. ιγ'. 17).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Τιράνων τῆς Ἀλβανίας, περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐβδομάδος δύο ἐπίσκοποι, κληθέντες εἰς Ἀλβανίαν προσέβησαν εἰς τὴν χειροτονίαν δύο Ἐπισκόπων τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξων, ἧτοι ἀρχιμανδρίτου τινὸς καλουμένου Ἀγαθαγγέλου Τζαμζῆ καὶ τινος Εὐθυμίου Χοστέγια.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφήν ἱστορικῆς ἐπιστημονικῆς πραγματείας «περὶ τῶν ὑψηροῦν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου».

Ἡ πραγματεία δεῖν νὰ ἀποτελεσθῇ ἐκ δώδεκα τοῦλάχιστον τυπογραφικῶν φύλλων καὶ νὰ ἀποσταλῇ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου 1929.

Τὰ χειρόγραφα δεῖν νὰ ὦσιν ἀνυπόγραφα, νὰ φέρωσιν ἐν ἐπικεφαλίδι ᾄτην τι καὶ ἀριθμὸν οἷον δήποτε πολυψηφίον καὶ νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ ἐνσφραγίστου φακέλλου, φέροντος ἐντὸς τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ ἔξωθεν τὸ αὐτὸ ᾄτην ἐπιγεγραμμένον μετὰ τοῦ αὐτοῦ πολυψηφίου ἀριθμοῦ.

Τὰ ὑποβληθησόμενα ἔργα θὰ κρίνη εἰδικὴ ἐξ ἐπιστημῶν Ἐπιτροπὴ ὀρισθησομένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Εἰς τὸν συγγραφέα τοῦ ἐπιτυχέστερου ἔργου θὰ δοθῇ βραβεῖον ἐκ τριάκοντα καὶ ἑξ χιλιάδων (ἀριθ. 36000) δραχμῶν, τὸ δὲ σύγγραμμα θὰ θεωρηθῇ κτῆμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ θὰ ἐκδοθῇ μερίμνῃ Αὐτῆς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 22 Μαρτίου 1928.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Πρόεδρος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν διακηρύττει, ὅτι ἐκτίθησι εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐν τῇ πόλει Σερρῶν παρὰ τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου Ὑδρομύλου αὐτῆς. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇ 5ῃ Μαρτίου 1929 ἡμέρᾳ Τρίτῃ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἔξωθεν τοῦ Γραφείου τοῦ κ. Κων. Τριανταφυλλοπούλου, Συμβολαιογράφου Σερρῶν, ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγτιπροσώπου τῆς ὡς ἄνω Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν. Οἱ ὅροι τῆς δημοπρασίας εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ εἰρημέου Συμβολαιογραφείου.

Τὸ ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν τῷ τῶς δὴμῳ Βρασιῶν Ἱερᾶς Μονῆς Ὁρθοκωστᾶς διακηρύττει ὅτι: τὴν 3ην καὶ 10ην Μαρτίου 1929 ἔτους καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀστροῦ Νικολάου Εὐθυμίου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του ἐνεργηθήσεται κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ δύο συνεχεῖς Κυριακὰς πλειοδοτικὴ δημοπρασία 4ετοῦς ἐνοικιάσεως τῶν κάτωθι κτημάτων τῆς Μονῆς κειμένων ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν τῶς δὴμῳ Βρασιῶν, Θυρέας καὶ Λιμναίων συμφώνως τοῖς ὅροις συγγραφῆς ὑποχρέωσεων ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λαμβάνωσι γινώσκον καθ' ἐκάστην ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς: Α'. Ἐλαιοτεμάχια καὶ ἀγροί: 1] τὰ εἰς θέσιν Κολομεροῦ 2] Στρογγυλά 3] Ἁγία Κυριακὴ 4] Ἀθήριστη 5] Μάρμαρα 6] Παλαμπέλα 7] Λουρία 8] Ἁγιος Νικόλαος 9] Κεφαλάρη 10] Τσιπουρία 11] Μακρασία 12] Μακροῖς ὄρμους 13] Πουρνάρα 14] Δενδράκι 15] Γιάλοβον 16] εἰς θέσιν Βιλλα δύο τεμάχια 17] Σαλιά 18] Λάκκα κάτω Παναγιᾶς 19] εἰς θέσιν Λουσιᾶς πέντε τεμάχια 20] Σιοββάτα 21] Τσουμά 22] Κώστα 23] εἰς θέσιν Μαγούλα τέσσαρα τεμάχια. Β'. Ποιμνιοστάσια: 1] Εἰς Σέλτσο ἄνω καὶ κάτω 2] Μετόχι Ρεοντινοῦ 3] Μεγάλο καὶ Μικρὸ Αὐλάκι 4] Πιάλη 5] Τσαντίλλα 6] Σιδωβίστρα 7] Γιότσαλη 8] Χριστόφορα 9] Καλογρηάτικο 10] Προκοβίτσα ἄνω καὶ κάτω γραμμῆν 11] Κοτσικόρου 12] Παληούστη.

Τύποις «Φοῖνικος», Ὀδὸς Σταδίου 44—Ἀθήναι